

Fenyvesi Félix Lajos

Végszó

A szemed se rebben, ha látod,
szegény falut betemetett
hegyről lezúduló sár.

A szomszédban lángoló erdőtűz.

Csontsovány nő ringatja halott gyermekét.

Baljós jelek nagyobb értelmű egészben.

És itt a Halálrózsa: koronavírus.
Nézem az éjféli képernyőt, idős
férfit lélegeztető gépet kapcsolnak, szinte
könyörög tekintete: „Ments meg a haláltól!”
Hallom, ahogy döngve tömegsírokba
temetik a meghaltakat,
éjt nappallá téve dolgoznak a sírásók,
vaslapátjuk vizes a sötét földtől.
Nevek, akiket szerettek, s itt-létük pótolhatatlan.

Bolyongtam egész nap a szürke ég alatt,
most szobám belsejében, egyedül, töprengök.
Mire a szörnyű mézárulás?
ISTEN SOKADIK FIGYELMEZTETÉSE!

Még nem az utolsó, haragos intelem,
gyerekkoromra emlékeztető, mikor öreg
tanítóm, kezében pálcával
megfeddett bennünket. Így tesz
a messzi Úr is, mintha csendben kopogna
asztalán és szólna: elég volt.
Gyűlölet, kis háborúk,
tengerek fuldoklása kiöntött szeméttől...
Hús szél hozza április lombzöldjét,
gesztenyefák gyűjtják fehér gyertyáikat,
megérint Valami Örök, mint egy

hajnali Golf-áramlat. Föltámadó emlék.
Róma nem múló szerelme: szobrok, kutak,
fájó romok, píneák, vén platánok.
A csonka Húsvét után más lett a világ.
Fáradt arcokon szeretet ragyog.
Meglásd a félelem is eltűnik, és újra
jó élni botladozva a földön.

